

Sue Bentley

Varázslatos kiskutya

AZ IGAZI
SZTÁR

Delfin
KÖNYVEK

Tessa álma, hogy híres színésznő legyen. Épp egy filmforgatáson dolgozik, de nagyon magányos, nincs kivel beszélgetnie. Varázslatos módon cseppen az életébe Vihar, egy éjkék szemű spániel kiskutya, aki segít neki új barátokat szerezni, és Viharnak köszönhetően Tessa még a kedvenc sztárjával is megismerkedhet.

„Nagyon szerettem ezt a történetet, szerintem Tessa és Vihar is igazi sztárok.” Rebeka

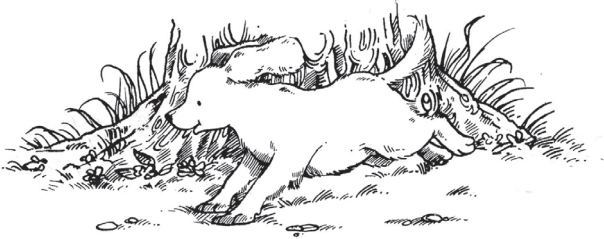
„Szívesen lennék Tessa helyében, nagyon jó lenne találkozni Viharral, és nemcsak kiskutyaként, hanem akkor is, amikor varázslatos módon farkassá változik.” Zétény

Sue Bentley

Varázslatos kiskutya

AZ IGAZI SZTÁR

— részlet —

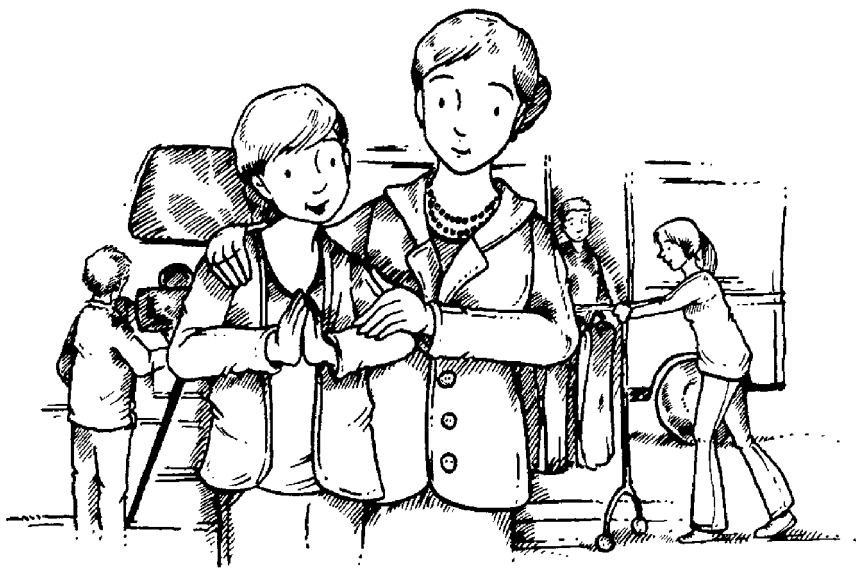
★ 1. fejezet ★

Tessa Churchill gyomra összeszorult az izgalmától, amikor meglátta a hatalmas teherautókat és lakókocsikat a Harpford-ház előtt. Mindenütt lámpák és felszerelés állt, sokan kocsikat és jelmeztartó állványokat tologattak.

– Még mindig nem hiszem el, hogy szerepelni fogok az *Időjelzőben* Donny Jentonnal! Nagyon izgulok – lelkendezett az anyukájának.

– Ez érthető. Ez az első filmszereped – felelte Mrs. Churchill, és megölelte. – Gyere, keressük meg Judith Raundsot, a hölgyet, aki gondoskodni fog rólad.

Tessa bólintott, és az anyukájával elindultak a főház felé.

Tessa azt is nagyon várta, hogy megismerkedjen a másik két lánnyal, akik szerepet kaptak a filmben. Izgatottan hallotta, hogy

nagyjából vele egykorúak. Jó lenne új barátokkal együtt lógni, amíg itt van.

Egy nő lépett ki egy oldalajtón, és üdvözölte őket.

– Üdv, Mrs. Churchill, Judith vagyok. Ő pedig itt biztosan Tessa. Örülök, hogy megismerhetlek! – Világosbarna lófarka és kellemes, kerek arca volt, kék pólót, farmert és edzőcipőt viselt.

Mrs. Churchill kezét rázott vele.

– Üdv, Judith! Jó arcot kapcsolni a hanghoz. És köszönöm, hogy ilyen megértő volt, amikor idetelefonáltam, hogy késni fogunk – mondta.

Judith elmosolyodott.

– Semmi gond. A reptéri fennakadások mindennaposak manapság. – Tessához fordult. – Menjünk be! Kelly és Fay már megérkezett. Épp ebédelnek. Bemutatlak téged.

– Oké. – Tessa rámosolygott Judithra, aki nagyon kedvesnek tűnt. Érezte, hogy lassan

ellazul. Odafordult az anyukájához. – Most már megleszek. Nem kell velem maradnod.

– Biztos? Rendben, édesem. Megyek is.

– Mrs. Churchill arcon csókolta a lányát. – Jövő héten találkozunk! És ne felejts el telefonálni!

– Biztosan nem felejttem el! Add át üdvözetemet apának, amikor visszaérsz a jachtra! Szia! – köszönt el Tessa. Megvárta, amíg az anyukája elhajt, aztán követte Judithot a házba.

Folyosók egész útvesztőjén haladtak végig, aztán egy nagyon elegáns terembe értek. A falakat faborítás díszítette, a kupolás mennyezetre felhőket és szárnyas angyalokat festettek. Igen szigorú embereket ábrázoló, drágának látszó festmények lógtak mindenfelé.

Az egyik falnál önkiszolgáló pultot állítottak fel hideg és meleg ételekkel, és volt ott több sor asztal és szék is. A terem zsongott a zajtól és a nevetéstől.

– Mindig itt étkezünk. Az ellátás folyamatos, úgyhogy akkor kérsz egy meleg innivalót vagy ennivalót, amikor csak akarsz – magyarázta Judith. Odavezette Tessát két lányhoz, akik kettesben ültek egy asztalnál. – Ők a fiatal szereplőtársaid, Kelly Lucas és Fay Hinson. Kelly, Fay, ő itt Tessa Churchill. – Helló! – köszönt Tessa mosolyogva.

Fay és Kelly visszamosolyogtak.

– Hagylak titeket megismerkedni. El kell intéznem néhány dolgot, úgyhogy hamarosan visszajövök, hogy szükséged van-e valamire – mondta Judith Tessának.

– Oké, kösz – válaszolta a kislány, és a két lányra mosolygott, miközben Judith elsétált.

Kelly barátságos arc kifejezése hirtelen megváltozott.

– Szóval te vagy a gazdag szülők gyereke. Fogadok, hogy imádtál megvárakoztatni mindenkit, hogy rád figyeljenek, amikor *végre* megérkezel! – Nagyjából tizenkét évesnek látszott, két évvel idősebbnek Tessánál, sovány arca és sötét, rövid haja volt.

Tessa érezte, hogy elvörösödik. Az első drámasulijában csúfolták a gazdag szülei miatt, úgyhogy most nem beszélt erről. Kelly biztosan hallotta, ahogy Judith telefonált az anyukájával, és hallott a nyaralásról a családi

jachton, amit Tessa félbeszakított, hogy ezen a filmen dolgozhasson.

Mély levegőt vett, hogy lehiggadjon, mielőtt válaszolt.

– Tisztázzunk valamit, Kelly! Számomra csak a színészet számít, és a legjobbat akarom kihozni magamból, ahogy te is. Úgyhogy hagyd ki ebből a szüleimet, oké? – kérte.

Kelly meglepettnek tűnt, és talán kicsit le is volt nyűgözve. Úgy tűnt, mondani akar még valamit, aztán vállat vont.

– Tökmindegy – válaszolta, felállt, és odasétált a pulthoz.

Tessa Fay-re nézett, remélte, hogy a másik lánnyal könnyebben kijön.

– Melyik színjátszó iskolából jöttél? – kérdezte tőle.

– Az Ashton Drámaisiskolából – motyogta Fay anélkül, hogy felnézett volna. A tésztáját tologatta a tányérján, és úgy tűnt, elmerül a saját világában.

Tessa újra próbálkozott.

– Találkoztál már Donny Jentonnal?

– Nem. Valaki azt mondta, hogy látta a kis mopszát, Ladyt. Úgyhogy itt van. De egy rakás biztonsági őr veszi körül. Valószínűleg csak akkor fogunk találkozni vele, amikor egy jelenetben játszunk – válaszolta bánatosan Fay. Eltolta a tányérját, és a könyökére támasztotta az állát.

Tessa érezte, hogy elszontyolodik. Fay egyértelműen ugyanúgy nem törte magát, hogy összebarátkozzanak, mint Kelly.

Hirtelen magányosnak érezte magát, és azt kívánta, bár megkérte volna az anyukáját, hogy maradjon még kicsit. De kihúzta a vállát és eltökélte, hogy a legtöbbet hozza ki a dologból.

Úgy döntött, felmegy egyenesen a szobájába, és nekiáll kicsomagolni. Nem igazán volt étvágya, és nem sok értelme lett volna ott ücsörögni Fay-jel és Kellyvel.

Felállt.

– Hogy jutok el a szobánkba? – kérdezte Fay-től.

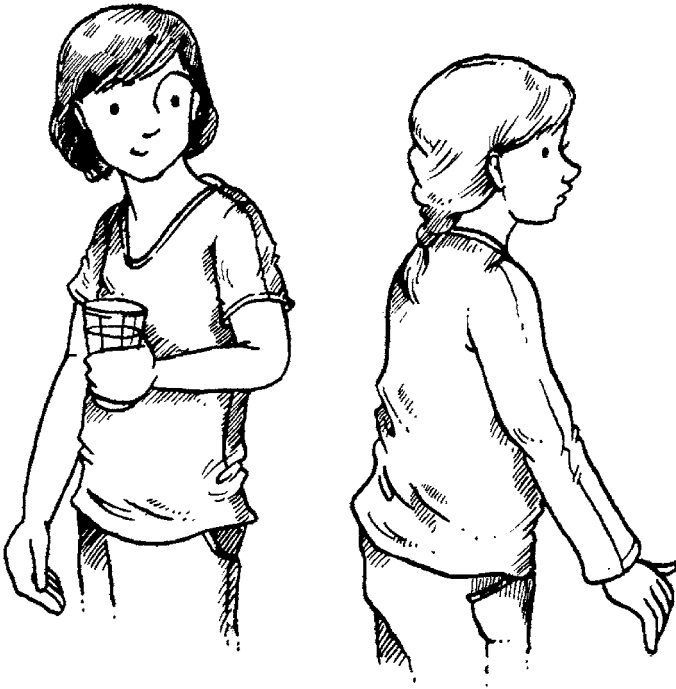
A lány végre felnézett. Szeplős bőre és mogyoróbarna szeme volt, és az arca szép lett volna, ha nem grimaszol épp elgondolkodva.

– Izé... át azon az ajtón, fel két lépcsőn, aztán fordulj balra! A harmadik szoba az.

– Kösz! – Távozóban Tessa elment Kelly mellett, aki épp visszafelé tartott az asztalhoz egy pohár kólával.

– Túl jó vagy, hogy velünk egyél, hercegnő? – gúnyolódott az idősebb lány.

Tessa ügyet sem vetett rá, de bosszúsan vette észre, hogy gombóc gyűlik a torkába, ahogy felidézte, milyen az, ha csúfolódnak az emberrel. Hát, többé már nem riadt kisgyerek. Most tízéves, szerepelt egy rakás té-

véreklámban és színdarabban, és eltökélte, hogy nem fog sírni.

Kettesével szedte a lépcsőfokokat, és könnyen megtalálta a szobájukat. Látta, hogy a bőröndjét felhozták és otthagyták a szőnyegen. Körülnézett. A két ágyat az ablak két oldalán már elfoglalták. Csak egy félhomályos beugróban maradt egy szabad ágy. Alig fért el mellette egy kis éjjeliszekrény és egy ütött-kopott ruhásszekrény.

– Ez egyre jobb! – dohogott. Fogta a bőröndjét, és az ágyára dobta. Kinyitotta, véletlenszerűen fogott egy halom ruhát, és kinyitotta a szekrényt. Az ajtó hangos, rozsdás nyikorgással kitárult, és a kislányt éles, aranyló villanás vakította el.

– Ó! – hüledezett Tessa hátratántorodva. Amikor újra látott, észrevett egy aprócska kölyökkutyát, aminek hullámos, vörösésbar-

na bundája, lelógó füle volt, és fényes éjkék szemekkel nézett fel rá a szekrény aljából.

– Segítenél, kérlek? – vakkantotta.